

Иначе и не можеше да бжде, защото Османъ-паша, който постоянно заедно е бивалъ съ повѣреннитѣ му войски още отъ врѣме на сръбската война, знаеше какво може да изисква отъ тѣхъ; същеврѣменно и неговитѣ войски, които бѣха видѣли своя прѣдводителъ въ работа, знаеха какво могатъ да очакватъ отъ него. А Мехмедъ-Али, напротивъ, едва що бѣше успѣлъ да влѣзе въ контактъ съ хората, които до това врѣме той никога нито ги бѣше виждалъ, нито ги познаваше . . . . . ; освѣнъ това, искаше се и врѣме за да се убѣдятъ хората, че человекъ може да бжде и отъ християнско произхождение, чужденецъ, и при все това да бжде единъ отлично прѣданъ офицеръ — както и всѣки другъ офицеръ — на това правителство и на тази армия, на което яде хлѣба и на която носи мундира!

Това се доказва отъ трагическата смъртъ на Мехмедъ-Али: доста късно слѣдъ войната, изпратенъ да обяви на бошняцитѣ политическитѣ мѣрки, взети на Берлинския конгресъ относително Босна, той е билъ обкръженъ въ домътъ си отъ хиляди въоръжени туземци, които искали да имъ се прѣдаде; той се отказалъ и, самъ съ адютанта си, встѣпилъ въ бой съ цѣла една армия отъ башибозуци, които най-сетнѣ подпалили кѣщата му, за да заставятъ храбрия солдатинъ да се прѣдаде въ жертва на тѣхната яростъ. Маршала се облѣкълъ въ пълна парадна форма, приготвилъ се за смъртъ, и съ гола сабля въ рѣцѣ хвърлилъ се върху тѣзи мерзавци! Той падналъ побѣденъ отъ тѣхната численность! Отсѣкли му главата, наболи я на единъ колъ и я разнасяли триумфално . . . . .

Стратегическия параличъ у нашето висше командване имаше и други причини: отсъствието на ка-